

Arrest

nr. 288 772 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2015 wordt de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, 18 jaar.
Bij vonnis van 13 februari 2020 spreekt de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, de gewone adoptie uit van de verzoeker door de Belgische S.M.O.

Op 5 mei 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische adoptiemoeder.

Op 3 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 december 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van de Belgische S.M.O.

Op 25 maart 2021 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Op 23 juni 2021 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Belgische adoptiemoeder S.M.O.

Op 8 december 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd (RvV 23 mei 2022, nr. 273 112).

Op 24 november 2022 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag van 23 juni 2021 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 december 2022 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.06.2021 werd ingediend door:

Naam: O. S.

Voorna(a)m(en): G. Y.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 1997

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)5

Verblijvende te: (...) 9900 Eeklo

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn adoptiemoeder, de genaamde S., M. O. (RR ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 08.12.2021. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 271.105 dd. 25.05.222, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die te hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische

onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- Adoptievonnissen van de REA Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 13.02.2020 + akte van adoptie dd. 20.04.2020

- Vijf bewijzen van geldverzendingen via 'RIA' vanwege de referentiepersoon aan een derde (P. A.) voor de periode 2016, 2017 en 2018, meer bepaald 21.06.2016 (t.b.v. 420,00 EUR), 12.02.2017 (t.b.v. 220,00), 28.06.2018 (t.b.v. 450,00 EUR), 22.08.2018 (t.b.v. 450,00 EUR) en 20.12.2018 (t.b.v. 320,00 EUR).

Deze stukken kunnen niet in overweging worden genomen vermits nergens uit blijkt dat betrokkene ten laste was van referentiepersoon (zie infra).

- Loonfiches van tewerkstelling bij 'VOLVO CAR BELGIUM NV' op naam van referentiepersoon voor de periode 01.01.2020-31.12.2020 en januari 2021 t e m. juni 2021 + attest van tewerkstelling dd. 22.02.2021

- Certificaat van inkomensbelasting - Belastingdienst Ghana dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene niet aan het werk was, geen inkomen ontving en geen eigendom in Ghana bezat voor de jaren 2015, 2016 en 2017.

- Attest dd. 11.05.2020, waarvan de helft ontbreekt (naam onduidelijk of dergelijke leesbaar). Aangezien we niet zeker kunnen zijn dat dit attest op naam van betrokkene staat, kan dit niet in overweging worden genomen.

- Verklaring dd. 27.12.2019 vanwege een derde (P. A.) waarin zij aangeeft dat zij instond voor betrokkene voor zijn aankomst in België en dat zij de geldsommen die de referentiepersoon verstuurde naar Ghana gebruikte om in het levensonderhoud te voorzien van betrokkene.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Degelijke bewijzen zijn onontbeerlijk, temeer nu blijkt dat betrokkene toegang had tot de arbeidsmarkt in België (raadpleging RSZ-databank Dolsis), hij heden nog steeds op economisch actieve leeftijd is en hij na aankomst in het Rijk ook in België nog geruime tijd tewerkgesteld is geweest en hij thans nog tewerkgesteld is. Dit onderstreept dat betrokkene zelf in staat is een inkomen te verwerven en dus niet afhankelijk is van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. De werkwillegheid en het integreren van betrokkene is evenwel een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendenten ten laste is niet voor dergelijke situaties in het leven geroepen. Betrokkene is wel degelijk zelf in staat om een inkomen te verwerven. Hij is in staat zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Echter, louter het gegeven dat betrokkene geadopteerd is geweest door de referentiepersoon en bijgevolg op hetzelfde adres verblijven, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Het gegeven dat er een ouder-kindrelatie bestaat houdt trouwens ook niet in dat automatisch kan worden geconcludeerd dat een meerderjarig kind ten laste is van een ouder.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het feit dat betrokkene pas op volwassen leeftijd door de referentiepersoon werd geadopteerd doet geen afbreuk aan de voorwaarden van art. 40bis waaraan moet worden voldaan. De afhankelijkheidsrelatie dient

evengoed te worden aangetoond als de verwantschap tot stand is gekomen op basis van een adoptie, als door gewone afstamming. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Voor wat de stortingsbewijzen zelf betreft. Deze stortingen zijn gericht aan een derde zijnde mevrouw P. A. Deze verklaart dat zij betrokkene ten laste had in de periode tussen 21.06.2016 en 20.12.2018. Deze verklaring van mevrouw A. is een verklaring op eer, waardoor het gesolliciteerd karakter ervan niet voldoende bewijzen aanbrengt om het argument te staven. Aangaande deze verklaring op eer werden geen verifieerbare bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij betrokkene ook effectief ten laste had en zij dit geld ontvangen heeft ten gunste van betrokkene. De geldstortingen naar referentiepersoon kan niet worden weerhouden als bewijs van financiële steun. Het houdt immers geen steek dat betrokkene gelden voor zijn onderhoud niet zelf zou kunnen ontvangen, gelet op het feit dat hij immers in 2015 reeds meerderjarig werd.

Bijgevolg kunnen deze stortingen niet in overweging worden genomen.

Voorzover deze stukken toch in aanmerking zouden komen (quod non). Er werden slechts vijf stortingen voorgelegd voor een totaalbedrag van 1860,00 EUR in 2016, 2017 en 2018. Drie stortingen dateren van 2018. In 2016 heeft betrokkene slechts 420,00 EUR ontvangen en 2017 slechts 220,00 EUR. Deze stortingen zijn erg onregelmatig en beperkt, zowel in tijd als qua bedrag: het is dan ook geenszins aannemelijk dat deze stortingen betrokkene in staat moesten kunnen stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Vijf geldoverschrijvingen in een tijdspanne van 3 jaar (waarvan drie overschrijvingen in 2018) is niet voldoende als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Er werden bovendien geen stortingsbewijzen meer voorgelegd vanaf 20.12.2018 waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken. Voor zover betrokkenes verklaring met betrekking tot zijn inreis in België (zie infra) zou overeenstemmen met de werkelijkheid dient bijgevolg opgemerkt te worden dat evenmin duidelijk is waar hij van leefde tussen 20.12.2018 tot minstens 20.04.2020. De geldstortingen zouden betrokkene moeten toelaten om te voorzien in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoefte en vergelijkbare te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de steun gekwalificeerd dient te worden als 'wenselijke bijkomende hulp' doch als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het is niet omdat betrokkene ooit wat geld heeft ontvangen van zijn adoptie moeder dat hij ten laste was van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren.

Wat betreft de voorgelegde bewijzen van onvermogen, als bewijs van onvermogen legt betrokkene een attest voor van de belastingdienst in Ghana dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in 2015, 2016 en 2017 geen belastingen diende te betalen en niet in het bezit was van een onroerend goed. Dit attest bewijst echter niet dat betrokkene na deze periode eventueel over inkomsten beschikte en of hij een onroerend goed in zijn bezit had in het land van herkomst. Er zijn geen bewijzen voorgelegd waarbij bewezen wordt dat betrokkene in de periode tussen 2017 en 2019 geen inkomsten of onroerende goederen bezat. Het andere attest wordt niet in overweging genomen aangezien het document onvolledig is.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de relevantie van die bewijzen niet duidelijk is. Bij gebrek aan een inreisstempel in het paspoort kan immers niet worden vastgesteld wanneer betrokkene Schengen, en meer specifiek België, is ingereisd. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland en dit attest ons dus niets kan leren over het onvermogen van betrokkene toen hij nog in het buitenland verbleef. Dat hij geen inkomsten had in Ghana van 2015 tot 2017 is om diezelfde reden niet relevant.

Het overmaken van geld is gestopt op 20.12.2018. Sindsdien moet betrokkene zelf in zijn levensonderhoud hebben voorzien, was het niet in eigen land dan wel in een derde land. Overeenkomstig de verklaringen van betrokkene zelf is hij trouwens pas ingereisd in België op 20.04.2020 (zie gegevens ABC).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Betrokkene legt loonfiches voor van tewerkstelling voor. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat referentiepersoon slechts een inkomen van circa 2200,00 EUR/maand genereert en bovendien nog 4 kinderen ten laste heeft. Er kan bezwaarlijk

gesteld worden dat betrokkene onder deze omstandigheden ertoe in staat zou zijn bijkomend extra volwassenen (lees:betrokkene) ten laste te nemen.

Het dossier bevat verder geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 ter.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.1.1

De bestreden beslissing werpt op dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht kunnen bekomen indien ze financieel en/of materieel ondersteund worden door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Verweerder geeft vervolgens een opsomming van de door verzoeker voorgelegde documenten, waaronder het adoptievonnis van 13 februari 2020, om uiteindelijk te besluiten dat uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Een dergelijk besluit druist dan ook regelrecht in tegen de bepalingen van het adoptievonnis waarin de familierechter – overigens na grondig onderzoek, een positief advies van het O.M. en na verzoeker en zijn adoptiemoeder in persoon gehoord te hebben – uitdrukkelijk gesteld heeft dat verzoeker afhankelijk was van zijn adoptiemoeder in zijn land van herkomst :

"De kandidaat-adoptante is al vele jaren aanwezig in het leven van de kandidaat-geadopteerde. Zij is niet alleen zijn tante maar zij heeft na het overlijden van haar zus zo goed als mogelijk ook daadwerkelijk ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud in Ghana"

Dat de raadsman van verzoeker bovendien in zijn schrijven van 20 juli 2021 verwezen heeft naar dit vonnis en daarnaast ook uitdrukkelijk geargumenteed heeft dat verzoeker onderhouden werd door de referentiepersoon, zoals bleek uit de voorgelegde stukken en het adoptievonnis.

Dat verweerder de inhoud van een in kracht van gewijsde gegaan vonnis niet zomaar naast zich neer kan leggen en dit adoptievonniss op zich reeds het bewijs vormt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon toen hij nog in Ghana verbleef!

Verweerder geeft evenwel geen enkele motivering waarom hij geen rekening heeft gehouden met de bepalingen van het adoptievonniss, temeer daar hij reeds werd teruggefloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diens arrest van 23 mei 2022 (nr. 271.105, p. 11) :

“Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing geen enkel motief is opgenomen dat toelaat vast te stellen waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter in het adoptievonniss van 13 februari 2020 niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in de zin van artikel 40ter, §2, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet”.

Dat ook in de huidige bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden is die toelaat impliciet of expliciet vast te stellen dat het adoptievonniss in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van het ten laste zijn.

Evenmin blijkt uit de motieven waarom de duidelijke bevindingen van de familierechter – die in tegenstelling tot verweerder, verzoeker en de referentiepersoon persoonlijk heeft verhoord – noch alleen, noch in samenhang met de andere stukken, kunnen worden aangenomen als bewijs van ten laste zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de motivering in casu dan ook geenszins afdoende is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

1.1.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien al evenmin op een zorgvuldige wijze werd genomen, nu verweerder het adoptievonniss wel vermeld heeft in de opsomming van de door verzoeker voorgelegde documenten, doch voor het overige geen enkele rekening heeft gehouden met de inhoud van dit vonnis.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Aangezien verweerder wel degelijk kennis had van het door verzoeker voorgelegde adoptievonniss, heeft hij dan ook op een onzorgvuldige wijze gehandeld door hiermee geen rekening te houden op het ogenblik van het onderzoeken van het dossier van verzoeker.

1.1.3.

Tenslotte houdt de bestreden beslissing een flagrante schending in van artikel 40ter Vw. wanneer gesteld wordt dat de referentiepersoon niet over voldoende financiële draagkracht zou beschikken om verzoeker bijkomend ten laste te nemen.

Meer bepaald zou de referentiepersoon een inkomen genereren van 2.200 EUR netto per maand, doch zou zij vier kinderen ten laste hebben, zodat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij onder deze omstandigheden in staat zou zijn bijkomend een extra volwassene ten laste te nemen.

Conform artikel 40ter Vw. moet de referentiepersoon beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen :

“Aan deze voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt”.

Zoals uit het dossier blijkt en door verweerder ook beaamd wordt, werkt de referentiepersoon en heeft zij een inkomen van 2.200 EUR netto per maand.

Volgens de website van verweerder bedragen de voldoende bestaansmiddelen op heden 1.920,03 EUR:

“De gezinshereniger moet op zijn minst over 1.920,03 euro (€) netto/maand beschikken. Vanaf 1 januari 2023 moet de gezinshereniger op zijn minst over 1.969,00 euro netto/maand beschikken” (zie Stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen | IBZ).

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, beschikte de referentiepersoon bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40ter Vw., zodat aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen dan ook voldaan is.

Dat verweerder dan ook geen enkele uitspraak meer mag doen over de financiële draagkracht van de referentiepersoon, het aantal personen ten laste, enz. wanneer aan deze voorwaarde voldaan is en verweerder hierdoor voorwaarden aan de wet toevoegt die niet voorzien zijn.

Artikel 40ter Vw. voorziet immers dat aan de vereiste van het hebben van voldoende bestaansmiddelen voldaan is wanneer het inkomen tenminste gelijk is aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° Wet van 26 mei 2002, zonder verder voorwaarden op te nemen, zoals bv. rekening te houden met het aantal personen reeds ten laste, het aantal personen dat een aanvraag gezinshereniging indient, enz.

Dat ook het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013 geoordeeld heeft dat wanneer het inkomen van de referentiepersoon gelijk is aan of hoger is dan wettelijke referentiebedrag, geen verder onderzoek mag gebeuren naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen :

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag”.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 40ter Vw. en dient vernietigd te worden.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij citeert uit het adoptievonnis van 13.02.2020 en stelt dat dit vonnis op zich reeds het bewijs vormt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon toen hij nog in Ghana verbleef. Verweerder zou geen enkele motivering geven waarom geen rekening werd gehouden met de bepalingen van het adoptievonnis, temeer daar zij reeds werd teruggefloten door uw Raad per arrest van 23.05.2022.

De bestreden beslissing werd volgens verzoekende partij evenmin zorgvuldig genomen nu verweerder het adoptievonnis wel vermeld heeft in de opsomming van de door verzoeker voorgelegde documenten, maar voor het overige geen rekening heeft gehouden met de inhoud van het vonnis.

2. Nog zou de bestreden beslissing een flagrante schending inhouden van artikel 40ter Vreemdelingenwet wanneer gesteld wordt dat de referentiepersoon niet over voldoende financiële draagkracht zou beschikken om verzoeker bijkomend ten laste te nemen. De referentiepersoon zou een inkomen genereren van 2.200 EUR netto per maand, waardoor zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

(...)

Weerlegging

Ten aanzien van de verenigde middelen

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De weigeringsbeslissing van 08.12.2021 werd door uw Raad vernietigd wegens schending van artikel 3 van 29 juli 1991 omdat geen enkele motivering werd opgenomen die toeliet impliciet of expliciet vast te stellen dat het adoptievonnis van 13 februari 2020 mede in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van het ten laste zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, en dat uit de opgegeven motieven evenmin kan blijken waarom de concrete bevindingen van de burgerlijke rechter noch alleen, noch in samenhang met de overige neergelegde stukken, kunnen worden aangenomen als bewijs van het ten laste zijn zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

Uit de huidige bestreden beslissing volgt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het adoptievonnis en dat wordt gemotiveerd dat uit de adoptie geen bewijs van ten laste zijn in de zin van artikel 40bis Vreemdelingenwet kan worden aangetoond:

"Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- Adoptievonnis van de REA Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 13.02.2020 + akte van adoptie dd. 20.04.2020;

(...)

Echter, louter het gegeven dat betrokkene geadopteerd is geweest door de referentiepersoon en bijgevolg op hetzelfde adres verblijven, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Het gegeven dat er een ouder-kindrelatie bestaat houdt trouwens ook niet in dat automatisch kan worden geconcludeerd dat een meerderjarig kind ten laste is van een ouder.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het feit dat betrokkene pas op volwassen leeftijd door de referentiepersoon werd geadopteerd doet geen afbreuk aan de voorwaarden van art. 40bis waaraan moet worden voldaan. De afhankelijkheidsrelatie dient evengoed te worden aangetoond als de verwantschap tot stand is gekomen op basis van een adoptie, als door gewone afstamming. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe

besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

(...)

Er werden slechts vijf stortingen voorgelegd voor een totaalbedrag van 1860,00 EUR in 2016, 2017 en 2018. Drie stortingen dateren van 2018. In 2016 heeft betrokkene slechts 420,00 EUR ontvangen en 2017 slechts 220,00 EUR. Deze stortingen zijn erg onregelmatig en beperkt, zowel in tijd als qua bedrag: het is dan ook geenszins aannemelijk dat deze stortingen betrokkene in staat moesten kunnen stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Vijf geldoverschrijvingen in een tijdspanne van 3 jaar (waarvan drie overschrijvingen in 2018) is niet voldoende als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Er werden bovendien geen stortingsbewijzen meer voorgelegd vanaf 20.12.2018 waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken. Voor zover betrokkene's verklaring met betrekking tot zijn inreis in België (zie infra) zou overeenstemmen met de werkelijkheid dient bijgevolg opgemerkt te worden dat evenmin duidelijk is waar hij van leefde tussen 20.12.2018 tot minstens 20.04.2020. De geldstortingen zouden betrokkene moeten toelaten om te voorzien in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoefte en vergelijkbare te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de steun gekwalificeerd dient te worden als 'wenselijke bijkomende hulp' doch als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het is niet omdat betrokkene ooit wat geld heeft ontvangen van zijn adoptiemoeder dat hij ten laste was van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren."

De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk om welke reden verzoekende partij niet kan worden beschouwd als ten laste in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2. Verzoekster heeft haar aanvraag ingediend in toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet dat bepaalt dat:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

Overeenkomstig artikel 40bis §2 Vreemdelingenwet:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven";

In onderhavig geval werd vastgesteld dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet. Verzoekster is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot in België. Inderdaad, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie: "in dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van

herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is”.

Verwerende partij herinnert er nog aan dat het significant en noodzakelijk is dat verzoeker aantoont ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoeker verwijst slechts naar de stortingen, doch toont niet aan dat hij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat hij met deze steun kon voorzien in zijn basisbehoeften.

In onderhavig geval variëren de vijf (5) voorgelegde stortingen tussen 21.06.2016 en 20.12.2018 tussen de 220 EUR en 450 EUR. Uit de verklaring op eer van de ontvangende derde, mevrouw P. A. blijkt dat deze gelden dienden te worden aangewend, niet enkel voor verzoeker, maar nog voor twee andere kinderen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in deze omstandigheden de geldstortingen verzoeker toelieten in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoeften en vergelijkbare te voorzien. Uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de steun die verzoeker van de referentiepersoon, verkreeg, gekwalificeerd dient te worden als ‘wenselijke bijkomende hulp’, doch niet als noodzakelijke hulp teneinde te kunnen voorzien in zijn levensbehoeften.

Zoals reeds aangetipt onder het eerste randnummer heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het adoptievonnis, doch dient vast te stellen dat het is niet omdat betrokkene ooit wat geld heeft ontvangen van zijn adoptiemoeder dat hij ten laste was van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Het gaat inderdaad om amper vijf geldoverschrijvingen in een tijdspanne van 3 jaar (waarvan drie overschrijvingen in 2018) voor een totaalbedrag van 1860,00 EUR.

Bovendien dateert de laatste overschrijving van 20.12.2018. Sindsdien moet verzoekende partij zelf in zijn levensonderhoud hebben voorzien, was het niet in eigen land dan wel in een derde land nu overeenkomstig haar eigen verklaringen zij pas in België is toegekomen op 20.04.2020 (zie gegevens ABC). Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat verwerende partij kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat zij bezwaarlijk als ‘ten laste’ kan worden beschouwd gezien zij, op het ogenblik van de huidige aanvraag, zelf in haar onderhoud kon voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid.

Evenmin komt het onredelijk voor dat de gemachtigde besluit dat er geen voldoende bewijs voorligt dat verzoeker financieel ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Volledigheidshalve laat verwerende partij gelden dat per verzoekschrift de passage van het adoptievonnis van 13.02.2020 enkel gedeeltelijk wordt geciteerd, namelijk:

“De kandidaat-adoptante is al vele jaren aanwezig in het leven van de kandidaat-geadopteerde. Zij is niet alleen zijn tante maar zij heeft na het overlijden van haar zus zo goed als mogelijk ook daadwerkelijk ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud in Ghana.”

Deze paragraaf gaat echter voort als volgt, passage die verzoekende partij niet mee citeerde:

“De kandidaat-geadopteerde legt hiertoe stukken voor. Hieruit blijkt dat zij gelden overmaakte aan een zekere P. A. in Ghana. Hat gaat om overschrijvingen via Ria in de jaren 2016 2017 en 2018; P. A. is een familielid in Ghana die de zorg over de kandidaat-adoptant (en twee andere kinderen van zijn overleden moeder) op zich heeft genomen in Ghana toen diens moeder en vader overleden zijn in 2015.”

Het is aldus feitelijk onjuist van verzoekende partij om te stellen dat het adoptievonnis van 13.02.2020 zou bevestigen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Wel integendeel, de familierechter besluit dat het P. A. is die de zorg voor verzoekende partij op zich nam sinds 2015, hoewel verzoeker toen al meerderjarig was.

De bestreden beslissing kan dan ook niet aan het wankelen worden gebracht door een vermeend gebrek aan motivering waarom wordt ingegaan tegen het adoptievonnis “als bewijs van ten laste zijn”. Er werd wel degelijk rekening gehouden met het adoptievonnis door de huidig bestreden beslissing. Echter vermeld vonnis bestempelen als een bewijs van ten laste zijn in de zin van artikel 40bis Vreemdelingenwet zou een draagwijdte toekennen aan het document dat niet verantwoord wordt door de inhoud ervan.

3. Inzake de bestaansmiddelen. De bestreden beslissing wordt genomen “Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 ter.”

Er wordt inderdaad opgemerkt in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon met een netto-inkomen van 2.200 EUR nóg vier kinderen ten laste heeft, waardoor bezwaarlijk gesteld kan worden dat referentiepersoon onder deze omstandigheden ertoe in staat zou zijn bijkomend een extra volwassene ten laste te nemen.

Waar verzoekende partij deze vaststelling bekritiseert herinnert verweerder eraan dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn en er genoegzaam werd aangetoond dat de verzoekende partij niet kan worden beschouwd als ten laste.

4. (...)

5. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

7. Het beroep is ongegrond.” (de verweerder onderlijnt)

3.3. Beoordeling

Samen met de verzoeker wordt erop gewezen dat inzake de thans voorliggende aanvraag van 23 juni 2021 eerder (op 8 december 2021) een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die werd vernietigd bij 's Raads arrest van 23 mei 2022 met nr. 273 112. Dit vernietigingsarrest is bekleed met een gezag van gewijsde. Het gezag van gewijsde van dit arrest strekt zich uit tot de onlosmakelijk met het *dictum* verbonden motieven. Wanneer de Raad een beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerdere beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.16.3).

De Raad heeft in zijn arrest nr. 273 112 van 23 mei 2022 inzake de toen ook reeds aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 als volgt geoordeeld:

“Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker gezinshereniging aanvraag met zijn Belgische adoptiemoeder, doch dat hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf. In de bestreden beslissing wordt een lijst weergegeven van de stukken en documenten die werden voorgelegd “ter staving van de afhankelijkheidsrelatie” waarna de verweerder stelt dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten” niet afdoende blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. In de daarop volgende paragrafen verduidelijkt de verweerder waarom de opgesomde stukken en documenten niet volstaan om aan te tonen dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst. Tot slot geeft de verweerder nog aan dat het gegeven dat de verzoeker sedert 20 april 2020 op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd, geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Hierna besluit de verweerder dat de verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet aangezien de afhankelijkheid niet is aangetoond voor de situatie van de verzoeker in het land van herkomst, zodat het recht op verblijf wordt geweigerd.

De verzoeker brengt onder meer naar voor dat de motieven niet afdoende zijn aangezien niet werd gemotiveerd waarom het adoptievonniss van 13 februari 2020 niet in rekening werd genomen. De verzoeker benadrukt dat in dit vonnis nochtans wordt vermeld dat hij in zijn land van herkomst afhankelijk was van zijn adoptiemoeder, waarbij hij een extract uit het voormelde vonnis citeert.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat dat in de bestreden akte op duidelijke wijze juridische en feitelijke motieven worden opgenomen. Het verweer in de nota met opmerkingen is op dit punt dan ook niet dienstig. De opgegeven motieven dienen krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 immers tevens afdoende te zijn. Het afdoend karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de aanvraag die de verzoeker indiende als familielid in neergaande lijn van S.M.O., zijn Belgische adoptiemoeder. Het blijkt niet dat de adoptiemoeder van de verzoeker gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt ter zake als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

(...)”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).”

De derdelander die ouder is dan 21 jaar dient derhalve (onder meer) aan te tonen dat hij ten laste is van de bloedverwant in opgaande lijn en dat hij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezelt of zich bij hem voegt. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht aangeeft, is de bewijsvoering ter zake vrij. De Vreemdelingenwet en haar uitvoeringsbesluiten leggen immers geen

specifieke modaliteiten op met betrekking tot het bewijs dat de bloedverwant in neergaande lijn, die ouder is dan 21 jaar, ten laste is van diens Belgische ascendent.

De Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neergaande lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter) blijkt dat de verzoeker reeds bij zijn aanvraag van 23 juni 2021 inderdaad een integraal afschrift heeft voorgelegd van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 13 februari 2020 waarbij de gewone adoptie wordt uitgesproken door de referentiepersoon. De bijlage 19ter van 23 juni 2021 vermeldt voorts dat de verzoeker nog tot 22 september 2021 de tijd heeft om (onder meer) bewijzen van het ten laste zijn over te maken. Het administratief dossier bevat voorts een aangetekende brief van 20 juli 2021 waarin het volgende wordt gemeld:

“(…)

Ik schrijf u in mijn hoedanigheid van raadsman van de heer G. Y. O. S., geboren te K. op (...) 1991, van Ghanese nationaliteit, verblijvende te 9050 Gent (...).

Mijn cliënt heeft op 23 juni 2021 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische moeder, Mevrouw M. O. S. en is thans in het bezit van een attest van immatriculatie.

In bijlag wenst mijn cliënt nog een aantal stukken aan zijn dossier toegevoegd te zien. Het betreft:

(…)

- vonnis dd. 13 februari 2020 REA O-VI, afdeling Gent, waarin vermeld wordt dat de referentiepersoon na het overlijden van de biologische moeder van mijn cliënt, instond voor zijn onderhoud en opvoeding in Ghana

(…)

Zowel uit het adoptievonnis dd. 13 februari 2020 waarin de rechtbank uitdrukkelijk gesteld heeft dat mijn cliënt onderhouden werd door de referentiepersoon toen hij nog in Ghana verbleef, als uit de voorgelegde Ghanese documenten, blijkt dan ook dat mijn cliënt ten laste is van de referentiepersoon.

Ik meen dan ook dat met dit alles rekening dient gehouden te worden en de gezinshereniging in hoofde van mijn cliënte dient te worden toegestaan.

(…)”

Hieruit blijkt dat de verzoeker niet enkel een aantal stukken heeft overgemaakt waaronder het voormelde adoptievonnis van 13 februari 2020, maar dat hij ook uitdrukkelijk heeft geargumenteed dat uit dit vonnis blijkt dat hij in Ghana ten laste was van de referentiepersoon.

In het vonnis van 13 februari 2020 kan, zoals de verzoeker aangeeft in het eerste middel, inderdaad onder meer het volgende worden gelezen:

“De kandidaat-adoptante is al vele jaren aanwezig in het leven van de kandidaat-geadopteerde. Zij is niet alleen zijn tante maar zij heeft na het overlijden van haar zus zo goed als mogelijk ook daadwerkelijk ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud in Ghana.”

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden akte geen enkel motief is opgenomen dat toelaat vast te stellen waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter in het adoptievonnis van 13 februari 2020 niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in de zin van artikel 40ter, §2, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. In tegendeel, het adoptievonnis wordt niet vermeld in de opsomming van de stukken en documenten die de verweerder in aanmerking heeft genomen:

“Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- Individuele rekening 2020 en 2021 V. C. B. (...) NV; Attest van tewerkstelling dd. 22.02.2021, op naam van de referentiepersoon als bewijs van haar bestaansmiddelen*
- Certificaat van inkomensbelasting - Belastingdienst Ghana dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene niet aan het werk was, geen inkomen ontving en geen eigendom in Ghana bezat voor de jaren 2015, 2016 en 2017.*
- Attest dd. 11.06.2021, waarvan de helft ontbreekt (geen naam of dergelijke leesbaar). Aangezien we niet zeker kunnen zijn dat dit attest op naam van betrokkene staat, kan dit niet in overweging genomen worden.*
- Verzendbewijzen van geld via Ria vanwege de referentiepersoon aan een derde (P. A. (...)) dd. 21.06.2016, 12.02.2017, 28.06.2018, 22.08.2018 en 20.12.2018.*
- Verklaring dd. 27.12.2019 vanwege een derde (P. A. (...)) waarin zij aangeeft dat zij instond voor betrokkene voor zijn aankomst in België en dat zij de geldsommen die de referentiepersoon verstuurde naar Ghana gebruikte om in het levensonderhoud te voorzien van betrokkene.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de 'referentiepersoon.'”

Ook in de daaropvolgende toelichtingen wordt niet verduidelijkt waarom de bevindingen in het adoptievonnis van 13 februari 2020, alleen dan wel in samenhang met de overige neergelegde stukken en documenten, geen bewijs vormen van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Hoewel de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden, dient uit de motivering van de bestreden beslissing in elk geval wel impliciet of expliciet te blijken dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). In casu is hieraan niet voldaan.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De verweerder gaat eraan voorbij dat in de bestreden akte geen enkele motivering is opgenomen die toelaat impliciet of expliciet vast te stellen dat het adoptievonnis van 13 februari 2020 mede in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van het ten laste zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, en dat uit de opgegeven motieven evenmin kan blijken waarom de concrete bevindingen van de burgerlijke rechter noch alleen, noch in samenhang met de overige neergelegde stukken, kunnen worden aangenomen als bewijs van het ten laste zijn zoals bedoeld in de voormelde bepaling. Waar in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat de vermeldingen in het vonnis van de familierechtbank (dat op basis van de door de verzoeker naar voor gebrachte informatie blijkt dat de referentiepersoon na het overlijden van haar zus zo goed als mogelijk ook daadwerkelijk ingestaan heeft voor de opvoeding en onderhoud in Ghana van de verzoeker) niet aantonen dat zij in zijn levensbehoeften voorzagen en geenszins bindend zijn voor de verweerder, kan enkel worden vastgesteld dat dergelijke motieven niet in de bestreden akte zijn opgenomen. Door a posteriori, in de nota met opmerkingen, te pogen een motivering te voorzien, kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet worden rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Het is immers de essentie van de formele motiveringsplicht dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Het standpunt dat de bevindingen van de burgerlijke rechter niet bindend zijn voor de verweerder, doet voorts geen afbreuk aan de op de verweerder rustende plicht om op afdoende wijze te motiveren waarom dit element niet

volstaat in het licht van de voormelde wettelijke voorwaarden die ter zake een vrije bewijsvoering toelaten.”

In de thans voorliggende bijlage 20 wordt, in de opsomming van de stukken die de verzoeker bij de aanvraag van 23 juni 2021 heeft voorgelegd, ditmaal wel vastgesteld dat de verzoeker ter staving van de afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische adoptiemoeder het adoptievonniss van de rechtbank van eerste aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 13 februari 2020 en de akte van adoptie van 20 april 2020 heeft voorgelegd. Op dit punt wordt zodoende tegemoet gekomen aan de bevinding van de Raad dat in de bijlage 20 van 8 december 2021 het adoptievonniss niet werd vermeld in de opsomming van de stukken en documenten die de verweerder in aanmerking heeft genomen. In de thans bestreden akte van 24 november 2022 is dus wel een uitdrukkelijk motief opgenomen dat toelaat vast te stellen dat de verweerder het voorgelegde adoptievonniss mede in aanmerking heeft genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van het ten laste zijn.

Echter dient samen met de verzoeker te worden vastgesteld dat de thans opgegeven motieven wederom niet afdoende zijn in het licht van de wettelijke verblijfsvoorwaarden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad verwijst hierbij en herneemt de hierboven geciteerde overwegingen in zijn arrest nr. 273 112 inzake de rechtstheoretische toelichting inzake de aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een Belgische bloedverwant in opgaande lijn, zoals voorzien in de artikelen 40ter, §2, *juncto* 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, alsook inzake de verschillende stukken die de verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 23 juni 2021 heeft voorgelegd. Hieruit blijkt dat de verzoeker niet enkel het adoptievonniss heeft bijgebracht, maar dat hij bij zijn aanvraag ook uitdrukkelijk heeft geargumenteed dat uit dit vonnis blijkt dat hij reeds in Ghana ten laste was van de referentiepersoon.

In het vonnis van 13 februari 2020 kan, zoals de verzoeker thans opnieuw aangeeft, inderdaad onder meer het volgende worden gelezen:

“(…)

De kandidaat-adoptante is al vele jaren aanwezig in het leven van de kandidaat-geadopteerde. Zij is niet alleen zijn tante maar zij heeft na het overlijden van haar zus zo goed als mogelijk ook daadwerkelijk ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud in Ghana.

(…)”

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de thans bestreden akte echter wederom geen enkel motief bevat *“dat toelaat vast te stellen waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter in het adoptievonniss van 13 februari 2020 niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in de zin van artikel 40ter, §2, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.”* (RvV 23 mei 2022, nr. 273 112). In de tekst van de thans bestreden akte kan wederom geen enkel concreet motief worden teruggevonden als waarom de bevindingen in het adoptievonniss van 13 februari 2020, alleen dan wel in samenhang met de overige neergelegde stukken en documenten, geen bewijs vormen van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Op dit punt werd het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 273 112 van 23 mei 2022 derhalve miskend, en dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoeker de schending aantoonde van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder poneert, maken de door hem onderlijnde zinnen en woorden in de bestreden akte geen motief uit dat toelaat vast te stellen waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter in (en dus de inhoud van) het adoptievonnis, zoals geciteerd in het vernietigingsarrest nr. 273 112, niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in de zin van de artikelen 40ter, §2, *juncto* 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De eerste door de verweerder onderlijnde passage is dermate algemeen dat hieruit niet kan worden opgemaakt dat zij betrekking zou hebben op deze of gene concrete bevindingen van de burgerlijke rechter in het vonnis van 13 februari 2020, en de overige onderlijnde woorden en zinnen hebben duidelijk betrekking op de vijf voorgelegde stortingen voor een totaalbedrag van 1.860 euro. Ook in de overige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, wordt niet concreet ingegaan op de inhoud van het adoptievonnis en wordt niet uitdrukkelijk toegelicht waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter (alleen dan wel in samenhang met de andere voorgelegde stukken) niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst. Het enkele gegeven dat het adoptievonnis voor de vorm wel wordt vermeld in de stukken die de verzoeker heeft voorgelegd ter staving van de afhankelijkheidsrelatie, volstaat niet.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen wel concreet ingaat op de inhoud van het adoptievonnis van 13 februari 2020 en hij verwijst naar een tweede overweging van de burgerlijke rechter waaruit volgens hem blijkt dat de familierechter besluit dat een derde, P. A., de zorg voor de verzoeker op zich nam sinds 2015, merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden akte zijn opgenomen. Door *a posteriori*, in de nota met opmerkingen, te pogen een motivering te voorzien, kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet worden rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Het is immers de essentie van de formele motiveringsplicht dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Het betoog, dat de bevindingen van de burgerlijke rechter op zich geen “bewijs” vormen van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, doet voorts geen afbreuk aan de op de verweerder rustende plicht om op afdoende wijze te motiveren waarom de bevindingen van de burgerlijke rechter (alleen dan wel in samenhang met de overige aangeleverde stukken) niet volstaan als bewijs van de voormelde wettelijke voorwaarden die ter zake een vrije bewijsvoering toelaten.

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Aangezien uit een eenvoudige lezing blijkt dat het determinerende motief voor de weigeringsbeslissing erin bestaat dat de afhankelijkheid in het land van herkomst niet is aangetoond, volstaat deze vaststelling op zich reeds om de bestreden akte nietig te verklaren.

Voor de volledigheid merkt de Raad evenwel op dat ook het motief waarvan de verweerder in de nota met opmerkingen erkent dat het geen determinerend weigeringsmotief vormt, gebrekkig is. De verzoeker voert in dit kader terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de (relevante bepalingen) tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, als meerderjarige, op 23 juni 2021 een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische (adoptie)moeder. Er blijkt niet dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden derhalve de bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° (...)

3° (...)

(...)"

Het verblijfsrecht als descendent van een Belg wordt zodoende (onder meer) afhankelijkheid gesteld van het bewijs dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is reeds aan deze bestaansmiddelenvereiste voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In casu heeft de verweerder als volgt geoordeeld:

“Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

(...)

Tot slot dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Betrokkene legt loonfiches voor van tewerkstelling voor. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat referentiepersoon slechts een inkomen van circa 2200,00 EUR/maand genereert en bovendien nog 4 kinderen ten laste heeft. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onder deze omstandigheden ertoe in staat zou zijn bijkomend extra volwassenen (lees: betrokkene) ten laste te nemen.”

De verweerder bevestigt aldus zelf dat de Belgische referentiepersoon een maandelijks inkomen heeft van ongeveer 2.200 euro. Dit inkomen overtreft, zoals de verzoeker het pertinent opmerkt, het bedrag

van 120% van het geïndexeerde leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals vastgesteld op de datum van de bestreden beslissing, wat neerkomt op 1.920, 03 euro (zie: artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet; de indexeringscoëfficiënt bedroeg op het moment van de bestreden beslissing 1,6406). Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet laat niet toe het van rechtswege voldaan zijn aan de bestaansmiddelenvereiste afhankelijk te stellen van het aantal personen dat de referentiepersoon ten laste heeft. Het volstaat dat de referentiepersoon meer verdient dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals dit overigens hogerop in de bestreden akte op correcte wijze wordt weergegeven.

Op dit punt dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter (§2, tweede lid, 1°,) van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

De verweerder heeft op dit punt geen inhoudelijk verweer naar voor gebracht. Waar de verweerder stelt dat het geen determinerend motief betreft, wijst de Raad erop dat het determinerende motief niet afdoende is in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is derhalve gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE